

Green On !

N° 9 - JANVIER 2009

Sous la présidence d'honneur du
Colonel e.r. MERTENS

Green on N° 09

Sommaire-Inhoud

5e année - 5 de jaargang
Janvier 2009

Caisse DESPATCHER – Kas DESPATCHER

Woordje van de Voorzitter
Le Mot du Président

Le mot de l'OES
Woordje van de OES

Commando 1 Pl Trg 2008

Sea Survival

VHA au Maroc
VHA in Marocco

Le plus beau saut de Guy Reniers
De mooiste sprong van Guy
Reniers

A great time

Detmold Mahieu

In Memoriam Oscar Dewaele

Wist u dat ?
Le saviez-vous?

Editeur responsable
Verantwoordelijke uitgever
Cdt W Vanermen

Pl Trg
TrgC Para
Tel : 013 / 353090

TrgCPara-OES@army.mil.be
www.pelotontraining.be

Rédacteur-Hoofdredacteur: Pl Trg
Traduction - Vertaling: Pl Trg
Couverture - Voorblad: Pl Trg
TrgCParaIES@army.mil.be

WOORDJE VAN DE VOORZITTER.

Het nieuwe jaar komt er aan of is reeds begonnen. Aan alle despatchers, families en sympathisanten mijn allerbeste wensen voor een prachtig en gezond 2009.

Tijdens het voorbije jaar verliet Hugo Dujardin ons. Hugo was bij de eerste despatchers en vele jaren RSM van het Trg C Para. Ik hoop dat een van ons een in-memoriam kan schrijven voor deze voorbeeldige onderofficier en collega despatcher.

In 2007 namen we afscheid van Oscar Dewaele. Ik schreef een in-memoriam en Guy Reniers bracht een bijdrage voor Green On over Oscar. Wegens drukproblemen verscheen de Green On van juli 2008 niet.

Spijtig, maar we hopen deze artikelen terug te vinden in deze editie van januari 2009.

Naast de tegenslag van de Green On hadden we in september toch een geslaagde despatcherday. Hier was de moeilijkheid het vinden van een datum. Uiteindelijk werd het tijdens dezelfde week als de bevelsovergave van het Trg C Para. Lt Kol SBH Jan Moortgat nam het bevel over.

In naam van alle despatchers wensen we de nieuwe baas en collega despatcher het allerbeste met deze bevelvoering.

Geholpen door het mooie weer hadden we de gelegenheid van met de ballon op en neer te gaan tot de normale drophoogte. Er waren redelijk veel kandidaten en het zicht op Schaffen, “de plein” en omgeving, zal voor hen wel wat herinneringen hebben doen herleven.

Dan volgde de update met de briefing van OES Wilfried, die ons een perfecte uitleg gaf over de stand van zaken en de vele activiteiten van het PI Training anno 2008. We waren verrast te horen wat de despatchers tegenwoordig moeten afwerken terwijl ze met een kleiner effectief zijn als vroeger.

Komt daarbij dat sommige despatchers aangeduid worden voor buitenlandse opdrachten. Zo zit de IES, Pascal De Haes op enkele kilometer van de plaats van waar ik dit voorwoord schrijf. Maar daar seffens iets meer over.

Tenslotte was er de maaltijd om de despatcherday af te ronden. Het was een zeer lekker en gevarieerd buffet en een van de beste maaltijden ooit aangeboden op dit soort samenkomsten. De amateurs konden daarna nog terecht in de dispersal waar we Wilfried en zijn ploeg hebben bedankt voor de perfecte organisatie van deze despatcherhappening. Nog eens proficiat !

Zoals elk jaar tijdens de wintermaanden trok ik weer naar Afrika voor Piloten zonder Grenzen. De drie vorige jaren was dat in Kenya. Nu is het in Tsjaad. Zoals in Kenya brengt de Internationale Gemeenschap en vooral de Europese Unie hulp aan de vluchtelingen uit Darfoer in Soedan en aan de bevolking van Tsjaad, op de vlucht uit de grensstreek. Het centrale punt van deze hulp is Abéché, een woestijnstadje zonder één verharde weg. Stof en een maandenlange broeierige hitte, zonder een druppel regen van oktober tot juni, maken het leven hier niet gemakkelijk.

De ONG's zitten in Abéché aan een kant van het vliegveld en de EUFOR, de Europese strijdmacht, bestaande uit militairen uit meer dan twintig landen, zitten aan de andere kant van het vliegveld. ONG's zorgen voor hulp (eten, water, medische verzorging enz), EUFOR zorgt voor de beveiliging.

Beide organisaties hebben geen gemakkelijke taak in een land waar je door de politieke leiders nog wordt lastig gevallen met duizend en één reglementeringen om de mensen in Tsjaad te MOGEN helpen. Maar we zullen er hier verder niet op ingaan. Tenslotte is Tsjaad uitgeroepen tot het meest corrupte land ter wereld.

Airborne !

LE MOT DU PRESIDENT.

La nouvelle année est pour bientôt ou elle a déjà commencé. A tous les despatchers, leurs familles et tous les sympathisants je souhaite une année 2009 magnifique mais avant tout une bonne santé.

En 2008 Hugo Dujardin nous a quitté. Hugo était un des premiers despatchers et pendant de longues années RSM du CE Para. J'espère que quelqu'un pourra écrire un in-memoriam pour ce sous-officier exemplaire et collègue despatcher.

En 2007 nous avons perdu Oscar Dewaele. J'avais écrit un in-memoriam et Guy Reniers un article sur lui dans le Green On. A cause de problèmes d'impression, le Green On n'a pas paru en juillet 2008. J'espère retrouver ces articles dans l'édition de janvier 2009.

Si le Green On nous a causé des problèmes, nous sommes parvenu à organiser une journée des despatchers réussie en septembre. Ici le problème résidait dans le choix de la date. Finalement nous sommes parvenus à organiser notre journée la semaine de la remise de commandement au CE Para. Le Lt Col BEM Moortgat prenait le commandement.

Au nom de tous les despatchers nous souhaitons au nouveau chef et collègue despatcher un très beau commandement.

Aidé par le beau temps, nous avons l'occasion de faire des montées en ballon. Je suis sûr qu'une fois en haut, les anciens ont du se rappeler des souvenirs à la vue de la plaine et des environs.

Ensuite l'OES Wilfried nous a donné un briefing fort intéressant sur la situation au Training et les activités nombreuses en 2008. L'audience était surprise d'apprendre le nombre multiple et varié des missions des despatchers alors que leur nombre ne fait que diminuer.

Ajoutez à cela les désignations des despatchers pour des missions à l'étranger. C'est ainsi que l'IES Pascal De Haes se trouve seulement à quelques kilomètres de l'endroit où je suis en train de vous écrire. Mais j'y reviendrai ci-après.

Pour terminer cette belle journée le Training avait organisé un des meilleurs buffets jamais servi lors de ce genre de rencontres. Après quoi les amateurs pouvaient encore se retrouver au dispersal où j'avais remercié Wilfried et son équipe pour l'organisation parfaite de ce happening réussi. Encore toutes nos félicitations !

Comme chaque année pendant les mois d'hiver je me suis rendu en Afrique pour Aviation sans Frontières. Les trois années précédentes c'était au Kenya. Cette fois-ci au Tchad. Comme au Kenya la Communauté Internationale et surtout la Communauté Européenne apportent de l'aide aux milliers de réfugiés du Darfour au Soudan et les multiples déplacés Tchadiens qui résident dans les camps à l'est du Tchad. Le point central de cette aide est Abéché, petite ville du désert sans une route en dur. La poussière, la sécheresse et la chaleur accablante durant les mois d'octobre à juin créent des conditions de travail très difficiles.

Les ONG se trouvent d'un côté de l'aérodrome d'Abéché et l'EUFOR, composée d'une force militaire venant d'une vingtaine de pays Européens de l'autre. Les ONG apportent de l'aide (nourriture, eau, soins médicaux etc), l'EUFOR s'occupe de la protection.

Les deux composantes, ONG et EUFOR n'ont pas la tâche facile dans un pays où les leaders politiques vous accablent de multiples réglementations afin de POUVOIR aider la population en détresse. Mais nous n'allons pas entrer dans les détails. N'oublions pas que le Tchad a été reconnu comme pays le plus corrompu au monde.

Airborne !

Chers collègues,

Au moment où j'écris ces mots, nous nous trouvons dans la phase de préparation de l'exercice Dassa 09. A ce même moment, quelques personnes sont allées vers Zeebrugge pour embarquer les véhicules dans le bateau qui partira d'ici peu vers le Bénin. D'autres donnent cours au dernier brevet A de l'année 2008 et le reste est parti ce matin vers Melsbroek pour dropper à l'occasion du bivouac de saut annuel. Tout cela pour vous expliquer clairement que la vie au Training en l'an 2008 ne connaît pas de périodes plus calmes. 2008 est passé sans que l'on ne s'en rende compte...

Vu qu'en 2008, exceptionnellement, le cours Despatcher a commencé au mois de septembre, les tests mi-session sont déjà terminés. Il y a encore neuf candidats dans le « running » et espérons qu'ils pourront terminer la formation avec succès. La venue de despatchers supplémentaires est absolument nécessaire. Pas seulement pour pouvoir tourner le programme journalier mais aussi pour donner le temps aux despatchers actuels de suivre des cours supplémentaires et d'accumuler l'expérience nécessaire. Il est indispensable que nous investissions dans le futur pour que le niveau de nos cours monte en flèche.

Malgré le programme chargé, nous souhaitons resserrer les liens avec nos collègues hors Training ainsi que nos anciens via plus d'activités « relax ». Le drink opening DZ en est le premier exemple. En 2009, la remise des brevets despatcher aura lieu au mois d'avril et à nouveau la Saint-Michel au mois de septembre. Chacun recevra une invitation en temps voulu. A la demande générale, un web blog est récemment ouvert sur notre website www.pelotontraining.be. Celui-ci vous permettra de pouvoir suivre la vie journalière du Training. Ce web blog sera régulièrement complété avec les derniers textes et photos. Vos commentaires sont les bienvenus.

Je vous souhaite beaucoup de plaisir en lisant ce green on et de nouveaux articles peuvent toujours être envoyés vers l'IES pour être publiés.

Blue Skies,

Wilfried Vanermen
Cdt
OES

Beste collega's,

Op het moment van dit schrijven bevinden we ons in de voorbereidingsfase van de oefening Dassa 09. Op ditzelfde moment zijn er een paar mensen vertrokken met de voertuigen naar Zeebrugge om geladen te worden in het schip dat weldra naar Benin zal vertrekken, anderen geven les aan het laatste A brevet van 2008 en de rest is deze morgen vertrokken naar Melsbroek voor het uitvoeren van drops tijdens het jaarlijkse sprongbivak. Dit allemaal om jullie duidelijk te maken dat het leven op de Training Anno 2008 geen kalmere periodes meer kent. Zonder dat we het goed beseffen is 2008 weer voorbij gevlogen.

Vermits in 2008, uitzonderlijk, de cursus Desp is opgestart in de maand september, zijn ondertussen de half-sessie testen al afgelegd. Er zijn nog negen kandidaten in de "running" en hopelijk kunnen zij de vorming met succes beëindigen. Bijkomende despatchers zijn absoluut noodzakelijk en dit niet alleen om het dagelijkse programma te kunnen draaien, maar ook om de huidige despatchers de tijd te geven om extra cursussen te volgen en de nodige ervaring op te doen. Het is onontbeerlijk dat we in onze toekomst investeren om het niveau van de opleidingen op een hoog peil te houden.

Ondanks het drukke programma wensen wij uiteraard de banden met onze collega's buiten de Training en de anciens aan te halen via meer ontspannen activiteiten. De drink opening DZ is hier een eerste voorbeeld van. In 2009 zal er eveneens een brevetuitreiking Despatcher zijn in de maand april en opnieuw een feest St-Michel in de maand september. Iedereen zal hier tijdig een uitnodiging voor krijgen.

Op algemene aanvraag werd er onlangs ook een weblog geopend op onze website www.pelotontraining.be. Dit zal jullie toelaten om het dagelijkse leven op de Training van dichtbij te kunnen volgen. Deze weblog wordt op regelmatige tijden aangevuld met de laatste verhalen en foto's. Commentaren zijn welkom.

Verder wens ik allen veel leesgenot en nieuwe artikelen mogen steeds naar IES voor publicatie verstuurd worden.

Blue Skies,

Wilfried Vanermen

Cdt

OES

Le PL training au commando 1

Lundi 0800H et le personnel du Pl training est rassemblé pour exécuter la mission de la semaine « le fameux commando 1 ». Après l'appel nous grimpons dans le bus et nous voilà en route vers Marche les dames. Arrivés sur place, nous sommes pris en charge par l'Adj Vandoninck pour la distribution du matériel commando et nous voilà enfin prêt pour commencer les activités.

Nous commençons par la Via ferrata, piste très agréable qui se termine par le Dead ride château. Après ce petit échauffement, il est temps d'aller manger et de réceptionner le logement à Wartet.

1300H et les activités recommencent déjà, pas le temps de faire une petite sieste, nous sommes partis pour exécuter la piste du risque et pour certains, il y a pas mal de risques.

Voilà après toutes ces émotions, nous sommes à la fin de la première journée.

Pour quelques uns, ce fut une bonne remise en question et pour d'autres, la routine.

Mardi matin au réveil, quelques courbatures pour les plus anciens mais après un bon petit déjeuner, c'est reparti pour le programme. Nous commençons par la préparation de notre saut car ce matin nous allons effectuer un saut chute Ops sur la petite DZ de wartet. Toutes les conditions sont rassemblées pour pouvoir sauter « météo, transport et avion ». Je passe les préparatifs, car pour nous c'est la routine et nous sommes déjà « rampe ouverte » au dessus de la zone. Pour les plus jeunes ce sera chute Ops pour d'autres, silhouette et nos dieux offrent un tandem à quelques personnes de Marche-les-dames. Mais bien entendu, tout ne se passe pas comme prévu, car fin de l'autorisation du couloir aérien et nous voilà avec une partie des sauteurs à Wartet et le reste doit sauter sur Schaffen, donc pas mal de temps pour rassembler tout le détachement. De toute façon, pour ceux qui sont à Wartet, plus ou moins la moitié du détachement, le programme continue. Quatre heures de close combat enseigné par le redoutable ICC Driane, je ne vais pas aller dans les détails, mais on a découvert de nouveaux muscles dans notre corps. Je pense que ce cours sera un souvenir inoubliable pour certains, surtout pour le Pé Van Eyck qui a souvent servi d'aide-instructeur pour le sensei.

Après une bonne nuit de repos, nous sommes arrivés au dernier jour, l'activité de ce mercredi sera un peu plus fun, nous allons effectuer le pendulaire du viaduc de Dinant ; Malgré le fait que nous avons l'habitude de l'altitude, ce fut pour tout le monde une bonne expérience.

Pour terminer la période en beauté, notre OES nous a organisé une petite promenade dans la vallée du colibi et après ce dernier effort, embarquement dans le bus et retour sur Schaffen.

Ce fut trois jours intéressants et je pense que tout le monde est impatient de participer au prochain commando 1.

Pascal Staquet
Adj

Het PL Training op Commando 1

Maandag 0800Hr en het personeel Pl Training is verzameld om de opdracht van die week uit te voeren “de beruchte Commando 1”. Na het appel stappen we allen in de bus opweg naar Marche Les Dames. Aangekomen ter plaatse worden we opgevangen door de Adj Van Doninck voor het verdelen van het nodige commando materiaal. Na deze uitdeling zijn we klaar om de echte activiteiten te starten. We beginnen met de Via Ferrata, een mooie piste die stopt met de Death ride aan het kasteel. Na deze kleine opwarmer is het al tijd om te gaan eten en het logement in Wartet over te nemen. 1300Hr en de activiteiten starten al...er is uiteraard geen tijd voor een kleine siësta. We zijn vertrokken voor de uitvoering van de risicopiste, wat voor sommige een “echt” risico betekend. Na deze piste hebben we voor de eerste keer een “nacht” heli-rappel uitgevoerd aan de binnenkant van het kasteel. Deze dag was een mooie opfrissing voor de meeste onder ons en bewijst nogmaals dat Despatchers multifunctioneel zijn. Dinsdagmorgen, voor de oudere generatie met gekreun van stijfheid opgestaan en samen het ontbijt genomen. Er was niet veel tijd te verliezen want het programma startte met de voorbereiding van onze sprong Ops op de kleine DZ van Wartet.

Alle goeie elementen waren aanwezig om een sprong uit te voeren “meteo, transport en vliegtuig”. Over het verdere verloop spreken we niet omdat het voor ons routine is. En voor we het weten zitten we al boven de DZ met de ramp open. Voor de jongeren onder ons is het een sprong Ops, voor anderen een Silhouette en de goden hadden enkele tandems aangeboden aan het personeel van Marche Les Dames. Maar zoals jullie weten loopt ook niet alles naar wens. Daar er maar een beperkte tijd beschikbaar was in het luchtruim boven Wartet stonden de echte op de DZ van Wartet en de rest nog in het vliegtuig. Het gevolg was dat de overblijvers boven DZ Schaffen moest afspringen en dat het redelijk wat tijd in beslag nam om iedereen terug te groeperen. Zonder oponthoud, voor diegene die in Wartet waren, liep het programma gewoon door. Vier uren close combat gegeven door de gevreesde ICC Driane. Meer in detail gaan we niet, maar het ontdekken van nieuwe spieren was hier geen probleem. Ik denk dat deze les onvergetelijk was voor sommigen onder ons, zeker voor de Pé Van Eyck die meerdere malen mocht dienen als hulponderichter voor de “Sensei”.

Na een welverdiende nachtrust zijn we reeds aangekomen aan de laatste dag. Deze dag wordt een fundag met een swing vanaf het viaduct van Dinant. Het was een aangename ervaring, niettegenstaande we steeds werken in de hoogte. Om de periode in schoonheid af te sluiten had de OES nog een kleine natuurwandeling in petto voor ons. Een kleine wandeling door de Colibi-vallei. Iedereen was onder de indruk van de OES. Na aankomst opnieuw verzameling in de bus en terug naar Schaffen.

Het waren drie interessante dagen en ik denk dat iedereen vol ongeduld staat te wachten op de volgende Commando 1.

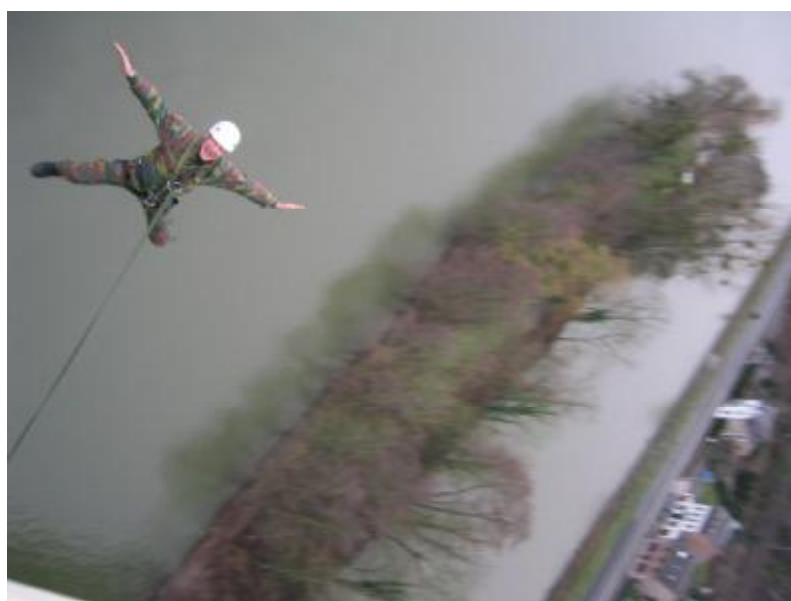
Pascal Staquet

Adj

Pendulaire au viaduc de Dinant.

Les deux premiers cobayes pour un Sea Survival.

Il y a bien longtemps, je me suis posé la question qu'advierait-il de l'équipage Dispatcher si par malheur l'avion venait à amerrir d'urgence.

Contact fut donc pris avec la cellule survie de Beauvechain.

Après leurs avoir expliqué que notre but était de pouvoir utiliser, comme l'équipage C130 d'ailleurs, tous les moyens mis à notre disposition dans le Hercules, nous fûmes convoqués. Nous sommes arrivés à Beauvechain le 03 Juin à 08h00. Après le traditionnel café, un cours d'une demi journée de théorie survie en général et plus particulièrement en mer nous fut donné d'une manière très professionnelle.

L'après-midi se passa à la piscine de Peutie où nous avons pu mettre en pratique les drills appris le matin, plus l'utilisation du MS30 (dinghy du C130).

Le 04 Juin départ à 06h00 de Beauvechain pour Zeebrugge après s'être équipé d'une « Popy suit », d'un casque et d'une meawest, nous avons embarqué à bord d'un bateau de la marine Belge.

+/- une heure après et à plusieurs kilomètres de la côte nous nous sommes arrêté.

Les responsables, dont mon frère, nous ont obligés à sauté à l'eau et a appliqué les drills prévus. Ils nous lâchement abandonné un peu plus de deux heures. Nous commençons à nous sentir dans la peau de survivants quand au loin nous avons aperçu le Seaking.

Après avoir hélitreuillé les 3 pilote d'hélico il est venu s'occuper de nous un par un pour ensuite nous ramener à Zeebrugge. Après une bonne douche et un débriefing, nous avons repris la direction de Beauvechain.

Nous sommes donc Pierre Bergiers et moi-même très satisfait de ce stage car nous avons appris beaucoup de chose. C'est avec plaisirs que nous enverrons d'autres Dispatchers boire la tasse, héhéhé.....

De twee eerste slachtoffers voor de Sea Survival

Ik stelde mij al een hele tijd de vraag; 'Wat zou er gebeuren met de equipage despatchers indien er een crash zou zijn met een A/C?'

Er werd dus contact genomen met de cel overleving van Beauvechain. Na een korte uitleg; dat het de bedoeling is dat een equipage despatchers, net zoals de crew van de C 130, alle middelen van de Hercules moet kunnen gebruiken die ter beschikking staan, werden we opgeroepen voor de cursus. Op 03 Jun 09 om 0800 uur zijn we aangekomen te Beauvechain. Na de traditionele koffie werd de theoretische cursus van een halve dag, over de algemene overleving en overleving op zee, gegeven op een heel professionele wijze.

In de namiddag was het te doen in het zwembad van Peutie waar we de drills die we in de voormiddag gezien hadden in praktijk konden inoefenen. Tevens werd het gebruik van de MS 30 (dinghy van de C 130) uitgelegd.

Op 04 Jun 09; na het krijgen van een popy suit, een helm en een reddingsvest, zijn we vertrokken om 0600 uur vanuit Beauvechain richting Zeebrugge, om daar aan boord te gaan van een schip van de marine. Na een vaart van ongeveer 1 uur en enkele kilometers van de kust stopte het schip. De verantwoordelijken van de cursus, waaronder mijn broer, hebben ons verplicht om in het water te springen en de aangeleerde drills in praktijk te brengen. Op een laffe wijze hebben ze ons aan ons lot overgelaten gedurende iets meer dan 2 uur. We begonnen ons te voelen als echte survivors als we in de verte de Sea King konden waarnemen. Na het opwinchen van de 3 helipiloten was het aan onze beurt om opgewinched te worden om daarna overgevlogen te worden naar Zeebrugge. Daar aangekomen; een heerlijke warme douche, de debriefing, om dan terug richting Beauvechain te rijden.

Wij, Pierre Bergiers en ik, zijn zeer tevreden over deze cursus en hebben daar veel van bijgeleerd. Met veel plezier zullen wij de volgende despatchers naar deze cursus sturen om ook eens het gevoel te hebben van te verdrinken, héhéhé.....

Mission VHA 07-15 JUN 08.

La mission VHA c'est déroulée à Béja et le départ fut différé à deux reprises pour être enfin fixé au sept juin 2008. Le vol c'est passé à bord de notre bon vieux Hercules. Nous étions une dizaine à partir avec le PI (avant garde), afin de régler les derniers préparatifs avant que le gros n'arrive.

Arrivé à Béja, l'équipe DZ se met directement au boulot nous partons vers Albarao une DZ connue pour les Portugais qui nous accompagnent. Nous contrôlons les coordonnées et ensuite la zone de saut, qui révèle parfaite pour les drops automatiques ainsi que pour l'OR.

La journée étant finie, nous rentrons à la base de Béja où nous préparons notre matériel pour le lendemain. Huit heures, c'est le départ vers Estrémoz. Deux heures plus tard, après avoir voyagé dans une région splendide qu'est l'Alentejo, nous arrivons à la caserne du Troisième Lancier où nous sommes très bien accueillis, comme partout d'ailleurs ! Là, nous découvrons un endroit superbe où le marbre est omniprésent ainsi que les fresques murales datant du quatorzième siècle.

Nous nous installons, préparons notre matériel ainsi que les coordonnées dans le GPS.

Le lendemain huit heures trente, contact radio avec le Cdt Vanermen qui nous indique les deux zones d'atterrissage qui se trouvent à plus ou moins une heure de route. Sur place nous contrôlons la zone et nous balisons celle-ci à l'aide de panneaux drop. Les Portugais étant toujours avec nous, nous partageons divers propos au sujet des informations que le météo me donne sitôt arrivé sur place. Pendant ce temps là, le message radio est envoyé au pilote qui rentre ces infos dans ses appareils de navigation. Encore quelques minutes à attendre et ensuite c'est le ONE MINUTE, et le CLEAR TO DROP et voilà nos parachutistes partis pour un vol d'une vingtaine de minutes. Pendant tout ce temps, nous observons régulièrement le ciel soudain, nous les apercevons. Encore quelques minutes à attendre et lorsqu'ils sont à deux mille pieds, nous allumons les fumigènes pour indiquer la direction du vent. Après l'atterrissage on s'assure que tout est en ordre, on récupère le matériel et nous repartons vers Estrémoz. Sur le chemin, nous nous arrêtons dans un petit café où nous dégustons avec nos amis Portugais une bonne bière ainsi que des caracoles, jambons, fromages, etc.... Là, nous partageons nos émotions sur le saut et déjà il est temps de repartir vers la caserne pour préparer la mission suivante. Pendant cette période, nous avons pu effectuer X sauts HALO et X sauts HAHO. La météo étant toujours avec nous, les conditions de saut ont été excellentes.

OPDRACHT VHA 07-15 Jun 2008).

De opdracht VHA vond plaats in de streek rond Beja te Portugal. Tot tweemaal toe werd de vertrekdatum aangepast, uiteindelijk vertrokken we op 07 juni 2008. De vlucht verliep vlekkeloos. Eenmaal aangekomen in Beja schiet de DZ ploeg direct in actie en vertrekt richting Albarao, een door onze Portugese collega's gebruikte DZ. De coördinaten worden gecontroleerd en de gegevens zijn allemaal correct. De DZ is geschikt voor OA en OR drops. Op het einde van de dag vervoegen we terug Beja. De volgende morgen omstreeks acht uur vertrekken we richting Estromoz waar we twee uur later aankomen. We hebben een zeer mooie strek doorkruist, de Alentejo. We logeren in de kazerne van het 3de Lanciers waar we, zoals steeds in Portugal, worden onthaald. Ter plekke ontdekken we oude gebouwen versierd met marmer en overblijfselen uit de 14de eeuw. Daarna voorbereiden van het materiaal en gegevens inbrengen in de GPS. 's Morgens hebben we telefonisch contact met Cdt Vanermen die ons 2 DZ's aanduidt, deze bevinden zich op een uur rijden van Estromoz. Na controle van de DZ brengen we de balisage aan. Het meteorbericht wordt doorgezonden naar de piloot, met alle nodige inlichtingen. Later zullen we de 'clear to drop' doorgeven waarop de parachutisten, na een vlucht van 20 minuten, het vliegtuig verlaten. We observeren de horizon en zodra we de parachutisten opmerken ontsteken we een rookpot om de windrichting op de grond aan te geven. Alle parachutisten in veiligheid geland. Het DZ materiaal wordt gerecupereerd en we vertrekken terug richting Estromoz. Onderweg, een korte halte om samen met onze Portugese vrienden (die ons gedurende de volledige periode vergezellen) een frisse pint en wat versnaperingen te nuttigen in een typisch Portugees café. Het is tijd om verder te gaan en de volgende opdracht voor te bereiden. Tijdens deze periode zijn er zowel HAHO als HALO sprongen uitgevoerd, alsook sprongen in automatische opening ten voordele van de Portugezen en alzo de Belgische wings ontvingen. Het weer en de sprongcondities waren uitstekend.

Le plus beau saut de ma carrière de despatcher.

Endroit : RIO DE JANEIRO (BRESIL) sur la plage de COPACABANA.

Pendant le 2ème CISM (championnat militaire de parachutisme) nous avons eu la chance de faire, mes collègues et moi le plus beau saut de notre carrière de parachutiste.

Sous le commandement du Col CH LAURENT (Chef de mission) sont désignés pour cette mission, Cpn R COUCKE, Cpn C GOMBEER (chef d'équipe) Cpn J COEHS (juge) et compétiteurs suivants : Adj O DEWAELE, Adj J SMAERS, 1SM DECUYPER.

1SM G RENIERS, 1SM J PATTYN et 1SM VERMEULEN, tous despatchers.

Il y avait à peine 5 mois que les opérations au CONGO; DRAGON ROUGE ET DRAGON NOIRE avaient eu lieu, notre chef de mission étant le légendaire Col LAURENT, nous étions accueillis partout comme des seigneurs.

Départ de MELSBROEK en DC 3 (DAKOTA) jusque PARIS LE BOURGET, prise en charge par l'armée française et logé dans un hôtel à PIGALLE en face du MOULIN ROUGE. Nous n'avons pas vu notre lit cette nuit et grave pour le porte feuille. Le peu d'argent que nous avons reçu au départ c'était déjà envolé. Bref un début de mission comme ont les aime. Très tôt le lendemain matin reprise en charge et décollage du BOURGET en DOUGLAS DC7 de l'armée de l'air française. Nous étions plusieurs équipes à bord : FRANCE, SUISSE, ALLEMAGNE, Italie et AUTRICHE. Après 10 heures de vol, night stop a DAKAR (CAP VERT) Reçu avec pompe par l'Aéro club civil, Ambiance et soirée parfaite. Décollage le lendemain à la pointe de jour, 17 heures de vol, escale technique a RECIFE (BRESIL), redécollage, 5 heures de vol et atterrissage a RIO. Nous avions à notre actif 32 heures de vol. Heureux d'arrivé mais lessivé. Prise en charge par l'armée brésilienne, départ pour l'aérodrome militaire (ALFONSO) à plus ou moins 15km de RIO. C'est à ALFONSO que se déroulait le championnat. Nous avons reçu les voilures 656. Au mois de mars, nous n'étions pas des champions sur ce type de voile, mais ont c'est bien débrouillés

En effet : Oscar DEWAELE a terminé premier de la précision individuelle et l'équipe a raté le podium d'une marche, nous avons terminé 4ème de la précision en groupe. Tous les sauts ont été effectués de DAKOTA. Le programme de compétition terminé. Nous allons passer à ce fameux saut des NATIONS dans la baie de RIO. Nous sommes le 25 04 65 ; les BRESILIENS avaient programmé ce saut des NATIONS, il s'agit d'un saut de masse (60 Para) à partir de 3 DC 3 en formation sur COPACABANA Beach. Pour raison de facilité et surtout de sécurité, nous avons embarqué nos bagages et équipements dans les soutes du DC 7. Heureusement car après le saut nous étions reçu à l'Ambassade de Belgique, cette fiesta c'est terminé au petit matin dans ses jardins, 1 heure avant le décollage pour le retour. Mais revenons à notre saut des nations. Sur l'aérodrome de RIO, briefing, embarquement et décollage des 3 DC3 en formation, nous étions dans le «3ème DAKOTA. Survol de la ville et de la magnifique baie de RIO, largage du siki : axe de drop de la ville vers la baie. Plus ou moins 800 mètres de dérive, ciel serein, toutes les conditions idéales pour ce saut inoubliable, largage à 5000 pieds et ouverture à hauteur du CORCOVADO (célèbre statue surplombant la baie de RIO) Parachute ouvert découverte de cette baie magnifique, mais ce qui m'a le plus impressionné c'est la foule de spectateurs massée sur la plage, des milliers et des milliers qui nous laissaient très peu de place pour l'atterrissage. Nous les petits belges sommes les seuls à avoir atterri à l'endroit prévu, toutes les autres équipes étaient dans la foule, dans la ville et dans la flotte. Je garde de ce saut un souvenir inoubliable. Après ce saut magique, réception à l'Ambassade BELGE ou nous avons retrouvé notre Colonel en charmante compagnie, Madame l'Ambassadeur. Cette fiesta c'est terminé une heure avant le redéploiement pour le retour. Heureux d'avoir chargé les bagages avant le saut.....Le retour idem que le voyage aller, escale technique a RECIFE, night stop a DAKAR, reçu par le 1 RCP, grandiose réception comme les militaires français savent le faire. Décollage au petit matin pas très en forme. A l'arrivé au BOURGET, le DC3 belge nous attendait ensuite retour vers BRUXELLES. J'ai eu de la chance de participé à cette mission. Et pour terminer, je souhaite à chaque despatcher des missions de ce genre, c'est excellent pour la santé, mais mauvais pour le porte feuille.....

Guy Reniers.

Mijn mooiste sprong tijdens mijn loopbaan als despatcher.

Locatie: Rio de Janeiro (Brazilië) op het strand van Copa Cabana.

Tijdens de 2de CISM (militair kampioenschap valschermspringen) heb ik en een paar collega's de kans gekregen om de mooiste sprong van ons leven uit te voeren. Onder het bevel van Col Laurent werden volgende personen aangeduid voor deze missie; CPN Coucke, CPN Gombeer (ploegbaas), CPN Coehs (judge) en volgende deelnemers: ADJ Dewaele, ISM Pattyn, ADJ Smaers, ISM Decuyper, ISM Reniers en ISM Vermeulen (allen waren despatchers). Het was nog geen 5 maanden geleden dat volgende operatie's in de Congo plaats hadden: Red Dragon en Black Dragon onder het bevel van de legendarische Col Laurent. Hierdoor werden we overal als heren ontvangen. We vertrokken vanuit Melsbroek met een DC-3 (DAKOTA) naar Parijs Le Bourget om daar uiteindelijk door het Frans leger ontvangen te worden en een nacht door te brengen in een hotel te Pigale recht over de Moulin Rouge. We waren die nacht veel geld kwijt en hadden ons bed niet gezien. Het weinige geld dat we gekregen hadden was er die nacht al door, kortom een goed begin. Heel vroeg de volgende ochtend stegen we op vanuit Le Bourget met een DC-7 van het Frans leger. Er waren verschillende buitenlandse ploegen aan boord: een Franse, Zwitserse, Duitse, Italiaanse en een Oostenrijkse. Na 10 uur vlucht met een tussenlanding in Dakar werden we glorieus ontvangen door de burger vliegclub, ambiance en een perfecte avond waren verzekerd. De hierop volgende ochtend stegen we bij ochtendgloren op voor een vlucht van 17 uur naar Recife (Brazilië), voor een tussenlanding, om uiteindelijk terug op te stijgen voor een vlucht van 5 uur tot in Rio. Op dat moment hadden we 32 uur vlucht achter de rug, uitgeput maar blij waren we uiteindelijk aangekomen. Daar nam het Braziliaans leger ons onder hun vleugels en moesten we nog 15 km rijden naar het militair vliegveld (Alfonso). Het is in Alfonso dat de CISM plaats had. Het was nog maar net in maart van dat jaar dat we de koepel 656 gekregen hadden, we kenden deze koepel niet goed, maar konden er wel ons mannetje mee staan. Oscar Dewael eindigde eerste in het precisiespringen en de ploeg had maar net een podiumplaats gemist (we eindigden op de 4de plaats). Alle sprongen werden vanuit een DAKOTA uitgevoerd. De wedstrijd was voorbij en iedereen ging de sprong der naties uitvoeren in de baai van Rio.

25 Apr 65: de Brazilianen hadden deze massasprong georganiseerd (60 Paps) op het strand van Copa Canbana vanuit 3 DC-3 in formatie. Uit gemak maar vooral uit veiligheidsmaatregelen hadden we onze bagage en uitrusting in de laadruimte van de DC-7 gestoken. Gelukkig want net na de sprong werden we ontvangen op de Belgische ambassade waar een mega fiësta in de tuin plaats had en dit tot vroeg in de morgen (tot 1 uur voor het opstijgen). Terug naar onze sprong der naties. Op het vliegveld van Rio was het briefing, instijgen en opstijgen van de 3 DC-3 in formatie. We bevonden ons in de 3de DC-3. Een prachtige vlucht over de stad en de baai van Rio, de SIKI werd gedropt en onze dropas was :stad – baai van RIO. Er was 800 meter afdrijving en open hemel, kortom de perfecte condities om deze onvergetelijke sprong uit te voeren. Drop op 5000 voet en opening op dezelfde hoogte als de CORCOVADO (het alom bekende standbeeld in de baai van Rio). Eens het valschermscherm geopend ontdekte ik een overweldigende baai met een massa toeschouwers op het strand. Duizenden toeschouwers lieten ons maar weinig plaats om te landen. Wij kleine Belgen waren de enigen om te landen op de voorziene plaats, de rest landde tussen het volk, gebouwen en zelfs in het water. Deze sprong zal mij altijd bijblijven. Na de sprong was het de receptie in de Belgische ambassade tot vroeg in de morgen. Onze kolonel bevond zich in het gezelschap van de vrouw van de ambassadeur. Gelukkig was onze bagage al geladen.....

De terugreis was net dezelfde als de heenreis: Recife, nightstop in Dakar en Le Bourget met een grandioze receptie in het IRCP. In de daaropvolgende vroege ochtend was het take off naar Brussel.

Ik heb het geluk gehad om deel te mogen nemen aan deze missie. Tot slot wens ik elke despatcher soortgelijke missies toe, deze zijn goed voor u gezondheid maar slecht voor uwe portemonnee.....

Guy Reniers.

A great time.

Eind 1974 ontving het commando van de Cie ESR/GVP een mysterieus bericht vanuit Weiden, het toenmalig hoofdkwartier van onze troepen in de BSD. Onze geheimschrift specialisten konden met veel moeite de gecodeerde tekst ontcijferen. Na urenlang gegoochel met crypto en op en aftellen bleek dat het om een uiterst delikate opdracht ging: "Operatie Cervinia". Met weinig meer details, gezien de uiterste geheimhouding van de opdracht.

Er werd enkel vermeld dat wij moesten rekening houden met de aanwezigheid op het terrein van de toenmalige vijanden zoals Oost- Duitsers , Roemenen, Tsjechen en andere gevaarlijke elementen, Wij bereidden ons voor op een contra- infiltratie via de Aosta vallei, met een mogelijke beklimming van de beruchte Noordelijke Matterhorn wand, de aanwezige Oost Duitse Spetnatz uit te schakelen, inlichtingen in winnen over het lawine gevaar aldaar en er de dikte van het gletsjer ijs in te schatten, om nadien af te dalen naar Zermatt. Wie anders dan de squad van de betreude Bob Druetz kon daar naar toegestuurd worden?

Na een week radio stilte keerde Bob met zijn mannen terug, mooi gebronsd , maar ook met blutsen en builen. Uit hun verwarrend rapport bleek toen dat Operatie Cervinia, nog gevaarlijker bleek dan eerst gedacht. Bob en zijn squad werden gedropt boven de bobslee baan van Cervinia , om er aansluitend na de regroepering, met verstand ergens in de omgeving van het cijfer nul, af te dalen met een voorhistorische bobslee.

Zo is onze Bobslee story begonnen, het verhaaltje van de codes en de dropping laat ik over aan de fantasie.

Nadien, amper 14 dagen later kwam de tweede opdracht vanuit het Weiden Hoofdkwartier; "Operatie Cortina/ Europese kampioenschappen". Van de Cervinia squad bleken enkel Bob Druetz en Claude Oliviers nog zin te hebben. Ondergetekende werd erbij gehaald. Aangekomen in Cortina bleek de Bobslee baan aan smelten toe. EK uitgesteld. Maar geen nood: nieuwe instructies lieten niet op zich wachten: doorreizen naar Cervinia, voor een trainingsstage met aansluitend een deelname aan de Wereldkampioenschappen aldaar. Enthousiasme en waaghalzerij gepaard met enige kamikaze neigingen waren ons niet vreemd, en niets zou ons in de weg staan. Op anderhalve dag stonden wij in een trek vanuit Cortina in Cervinia,(wat in feite een gewone prestatie was voor ESR/GVP'ers uit de zeventiger jaren.)

Na een korte nachtrust werd ons een bobslee in de handen gedruwd door de Forza Armata en de trainingen konden starten. De opgelopen klappen en dreunen waren niet te tellen. Elke morgen diende mousse aangebracht in de trainingsbroeken om de komende verwachte blutsen en builen ietwat te temperen en om de inslag van de schokken wat op te vangen. Maar wij versaaften niet, we gleden en kwakten verder, haalden wel niet het podium maar toch het einde van het WK, zonder crashen, wat menige deelnemer uit landen vermeld in alinea 1 ons benijdde. Voor Bob echter was de ultieme 4de manche afdaling ook zijn laatste als Bobber:de laatste geïncasseerde dreun bij het uitkomen van de bocht 17 verplichtte hem een maand plat te liggen op een houten plank. Ik was toen zijn remmer en hield aan de klap enkel een blauw dijbeen over, dank zij de mousse.

Toen werd het Oliviers-Wanderstein duo gevormd en wij trokken opnieuw naar Cervinia om er aan de CISM kampioenschappen deel te nemen. Na afloop ontvingen wij uit de handen van de Italiaanse Stafchef de medaille van de "Verdienste". Waarschijnlijk omdat wij het hadden aangedurfd om met hun " Forza Armata" bobslee schroot af te dalen. Medaille voor "moed en zelfopoffering" had een correctere benaming geweest.

Claude Oliviers vond blijkbaar de uitstappen naar de winteroorden zoals St Moritz (waar we aan het WK deelnamen) Innsbruck- Igls en andere Jetset oorden te ver en hield ermee open de loopbaan van Georges Lichterte kon beginnen. Georges werd mijn remmer en samen trokken wij tijdens de Kerstperiode naar Königssee om er deel de nemen aan de Worldcup 1977

manche. Tijdens de trainingen bleken wij goed op mekaar afgestemd. Onze rangschikking na dag 1 van de competitie was niet zo slecht.

De 3de manche werd dan ook van het grootste belang voor een eervolle eindrangschikking. Na aankomst keek ik onmiddellijk op naar het scorebord (een logische reflex van elke bobber). Heel slechte tijd bleek en dat had ik onderweg reeds gedacht. Ik keek achterom om de verklaring van Georges te horen, maar Georges was spoorloos: met Georges waren verrassingen nooit uitgesloten: Was hij uitgegleden toen hij zijn afstoot nam. Was hij er onderweg uitgevallen? Of was hij niet tijdig in de slee geraakt, na mijn krachtige afduw?. De eerste oorzaak bleek nadien te kloppen.

Georges werd onmiddellijk “berucht” in bobslee middens en in de Berchtesgadens/Koningsee regio, waar men toch al het een en ander gewoon was.. Bij onze terugkeer uit Königssee naar Köln/Spich kwamen we dan nog in een Beierse sneeuwstorm terecht en het werd een gezellige nieuwjaarsnacht in de wagen, langs de “autobahn”.

In 1979 trokken wij samen naar de WK in Lake Placid. Wij konden mee met een BAF vliegtuig naar Washington. Daar ter plaatse werd onze bobslee uitgeladen, Toen wij ons aanmeldden om hem op te halen bleek de slee verdwenen. Na twee dagen speurwerk, de wanhoop nabij, kregen wij een tip dat de bobslee ergens in een hangar stond, klaar om door iemand anders “meegenomen” te worden. De slee kon worden opgehaald, maar wij stonden nog niet op onze eindbestemming, Lake Placid. Niemand bleek bereid ons naar het Noorden te brengen wegens de aangekondigde sneeuwstormen. Opnieuw de wanhoop nabij. Toen wij tot het besef kwamen dat het onze laatste drink zou zijn aan de bar van het motel, dook toevallig naast ons op de barkruk een trucker op die bereid was ons met de slee achterop zijn pick-up naar Lake Placid te brengen. Na twee dagen arriveerden wij er en werden er onthaald door de lokale USAF bobbers. Het vroor er tot -25° en de bobbaan was vol gesneeuwd. Voor de 3de maal de wanhoop nabij. Wij logeerden in een USAF huis vlakbij het Mac Donalds restaurant. Mac Donalds was iets nieuws toentertijd. Gedurende drie weken aten wij dagelijks ‘big Macs’ en “giant salads” met chips. Georges kon er ook een van zijn dromen waarmaken: een Cadillac (of was het een Lincoln) huren en ermee rondrijden.

We waren er uiteraard ook om te bobsleeën.. Lake Placid is wel, samen met St Moritz dacht ik de spectaculairste baan, en vooral de Zig Zag curve was de “crash” zone. Wij haalden er een eervolle uitslag, zowel bij de 2er als 4er Bob, en geraakten zonder crash telkens gezwind door de Zig Zag en verhieven er het Belgische bobsleeën tot Kunst.

Ere wie ere toekomt. Ondanks de zeurende echtgenotes, en de strenge militaire chefs, trotseerden, naast de hoger genoemden, ook nog de andere ESR/GVPers Rik Gielen, Guido Van Meer, en Rondas de bittere koude van de bobsleeoorden. Het waren harde tijden, maar “we had a great time”.

Souvenons-nous. Herinner U.

26 JUNI 1963 Detmold.

Jacques Mahieu et ses compagnons d'arme

Texte/ Tekst René Gorez

Jacky Mahieu est né le 02 Février 1927. à BOUSSU, dans la région de MONS.

Jacky Mahieu est né le 02 Février 1927. à BOUSSU, dans la région de MONS.

Comme beaucoup de compagnons de sa génération il est baigné dans la seconde guerre mondiale à la sortie de ses études secondaires de l'intemat de l'institut St Ferdinand à Jemappes. Il s'engage Volontaire pour la durée de la guerre au 15e Bon Fus.en 1945 et entre au service actif aux environs de Namur pour l'entraînement de base. Suivant les troupes de l'oncle Sam,il franchira le Rhin en Allemagne, en route vers Berlin pour la capitulation du 08 Mai 45 avant la fin des hostilités du 02 Septembre 45 ,ce qui le qualifie de Volontaire de Guerre Combattant 1940-1945.A la rentrée de son Bon pour sa dissolution, il reste assimilé Sergent en fonction de garde des prisonniers travaillants aux charbonnages de la région de Charleroi. A la demande de Volontaires Candidats Sous-officiers d'active pour la formation de la nouvelle armée belge et instruire ses miliciens, il rejoint l'Ecole des Sous-officiers de et à Bourg-Léopold en 1946.Ayant réussi il sera nommé Sgt Instructeur en armes de peloton et ainsi que bon nombre de candidats parachutistes. sera désigné pour le 1er Régiment de Parachutistes du Col Blondeel à Tervuren. C'est là que naît pour nous deux, une fraternité sans pareille en rejoignant le camp de Poulseur du Commandant Charles Laurent et ses instructeurs S.A.S. pour recevoir le béret lie de vin et passer aux différents Escadrons des appelés volontaires Parachutistes et former le Régiment Para- Codo actuel.Il sera encore volontaire pour suivre le premier cours d'instructeurs de parachutage à Schaffen en 1948 et sera breveté Despatcher n° 22 le 18 Fév. 1949.à ses 22 ans. En 1960 il sera ainsi que son épouse et ses trois filles pendant trois ans à Kamina et à Usumbura toujours au C.E.PARA. d'où il rentrera fin de terme PARÀ pour des raisons de service,, deux places et Mahieu. L'une ,de C.Q.M.S. acceptée par Gorez et l'autre de C.S.M. de la Cie Technique que Mahieu échangera avec Jean Herkt. préférant rester au Training.ce qui était permis.

Et arrive en 1963 le coup

de tonnerre de DETMOLD.

Jacques Mahieu en zijn

wapenvrienden

Jacky Mahieu is geboren op 2 van Bergen.

februari 1927 te Boussu in de streek

Zoals zo vele van zijn generatie tijdens zijn schooljaren in het Hij neemt als vrijwilliger dienst, Fuseliers in 1945. neemt dan als basisopleiding. Hij volgt de troepen Rijn in Duitsland op weg naar 1945 volgt. Dit geeft hem de oorlogsvrijwilliger 1940-1945. Bij hij de rang van gelijkgesteld functie van bewaker van in de steenkoolmijnen in de streek actieve vrijwilligers kandidaat van een nieuw Belgisch leger en het hij in 1946 de school voor

Gelukt zijnde word hij benoemd tot Sgt onderrichter in pelotonsbewapening en met velen als kandidaat parachutist word hij ingedeeld in het 1er Regiment Parachutisten van Kol. Blondeel te Tervuren. Daar word tussen ons beide een broederlijkheid zonder weerga geboren. Wij gaan te samen naar het kamp Poulseur van Commandant Charles Laurent en zijn onderrichters S.A.S. voor het bekomen van de wijnrode muts, nadien na het doorlopen van de verschillende eskadrons van opgeroepen Parachutisten en om daarna mede te werken aan het oprichten van het actuele Regiment Para-Cdo's. Hij is ook vrijwilliger voor het volgen van de 1er cursus van sprongonderrichter te Schaffen in 1948 en is gebrevetteerd als Despatcher n° 22 op 18 februari 1949 en dit op 22 jarige leeftijd. In 1960 is hij, zijn echtgenote en zijn drie dochters gedurende drie jaar te Kamina en Usumbura steeds in de schoot van de C.E. Para. Hij komt terug eind 1962 naar Schaffen. In C.E.Para voor dienstrekenen..... zijn er twee plaatsen vacant die worden voorgesteld aan de Despatchers Gorez en Mahieu. Eén als C.Q.M.S. aanvaard door Gorez en de andere dienst als C.S.M. van de Technische Compagnie dat Mahieu verwisseld met Jean Herckt. omdat hij de sectie Training verkiest. wat word toegestaan.

maakt hij de 2de wereldoorlog mede intemaat St Ferdinand te Jemappes. tijdens de oorlog, bij het 15e Bn actief dienst in Namen voor zijn van "Uncle Sam" overschrijd de Berlijn waar de capitulatie op 8 mei kwalificatie van gewapend de ontbinding van zijn eenheid blijft Sergeant behouden en dit in gevangenen die tewerkgesteld zijn van Charleroi. Op vraag van Onderofficieren voor de vorming opleiden van miliciens. vervoege Onderofficieren te Leopoldsbuurg.

En dan in 1963 als een donderslag "DETMOLD"

IN MEMORIAM OSCAR DEWAELE.

Luc Ferrière bracht een bezoek aan Oscar en wijdde in de Green On nr 6 van januari 2007 een mooie reportage aan deze despatcher van het eerste uur. Want dat was Oscar. Hij werd despatcher gevormd in Engeland in 1947 en begon meteen een carrière van meer dan 30 jaar, zowel in Schaffen als Kamina en Usumbura. Ik ga alle wapenfeiten van Oscar niet citeren, die staan vermeld in het artikel van Luc.

Luc Ferrière avait rendu visite à Oscar et avait consacré dans le Green On no 6 de janvier 2007 un beau reportage à ce despatcher de la première heure. Car de la première heure, il était certainement car formé en Angleterre en 1947. Il commençait d'emblée une carrière de plus de 30 ans à Schaffen, Kamina et Bujumbura. Je ne vais pas citer tous les faits d'armes d'Oscar car ils sont repris dans l'article de Luc.

Oscar werd al in 1950 voor de eerste maal IES maar het was in zijn tweede IES periode van 1963 tot 1966 dat ik Oscar heb leren waarderen als mijn adjunct op de Training. Hij had weliswaar een zeer bijzondere gave voor orde, of liever wanorde op zijn bureau. Niemand vond ooit een document zonder zijn hulp. Hij beheerste perfect de wanorde en kon alles in een mum van tijd terugvinden. Ik herinner me ook nog altijd zijn speciaal accent bij het noemen van Zos en Zul. Het was echter de gedroomde adjunct bij wie alles tot in de puntjes geregeld werd.

Oscar devenait IES pour la première fois en 1950 mais ce fut durant sa deuxième période de 1963 à 1967 que j'ai eu l'occasion d'apprécier Oscar comme mon adjoint au Training. Il avait certes un don particulier pour mettre de l'ordre ou plutôt pour arranger le désordre sur son bureau. Personne ne pouvait retrouver un document sans son aide. Il maîtrisait parfaitement ce désordre et pouvait retrouver tout en un clin d'œil. Je me rappelle également son accent spécial lorsqu'il appelait Zos ou Zul. Mais ce fut l'adjoint rêvé chez qui tout était réglé dans les moindres détails.

Maar Oscar was meer dan een bureaufreak of een despatcher, hij was ook een van de eersten om zich te specialiseren in vrije val in 1958. En daarna zijn plaats af te dwingen in de competitieploeg van Schaffen. En dat hij talent had bewees hij in 1965 in Rio de Janeiro door de gouden medaille in PA weg te kapen op de CISM kampioenschappen. Met de valschermen van die tijd een hele prestatie. Maar daar zal Guy Reniers meer over kunnen vertellen.

Mais Oscar était certainement plus qu'un freak de bureau ou un despatcher. Il était parmi les premiers à se spécialiser en chute libre dès 1958. Et de forcer par après sa place dans l'équipe de compétition de Schaffen. Et qu'il avait du talent fut prouvé par sa médaille d'or en PA en 1965 à Rio de Janeiro lors des Championnats du CISM. Ce fut tout une prestation avec les parachutes de l'époque. Mais Guy Reniers en parlera plus en détails dans son article.

Oscar was klein van gestalte en licht van gewicht. Ik herinner mij dat hij bij sprongen in Kerkhoven, toen nog de buiten DZ van Schaffen, veel later dan de anderen op de grond kwam. Eens hebben we meer dan 10 minuten moeten wachten omdat hij, wegens de hitte boven de zandgrond, terug in een opgaande luchtstroming werd meegevoerd.

Klein van gestalte maar ook dapper van karakter. In 1968 deed Oscar op 44 jarige leeftijd het commandokamp mee. De tweede dag werd hij gekwetst aan een voet. Hij deed het hele kamp uit met aan een voet een schoen en aan de andere een sandaal. Chapeau.

Oscar était petit de taille et poids plume. Je me souviens que lors des sauts à Kerkhoven, à l'époque la DZ annexe de Schaffen, il atterrissait souvent plus tard que nous. Il est arrivé que nous devions attendre plus de 10 minutes car il était pris dans un courant ascendant causé par la chaleur au-dessus du terrain de sable.

Petit de taille mais grand par son courage. En 1968, à l'âge de 44 ans il faisait son camp commando. Il fut blessé au pied le deuxième jour. Il a fait tout son camp avec un pied dans une chaussure et l'autre dans une sandale. Chapeau.

Na een periode als adjunct S3 gaat Oscar in 1980 met pensioen. Hij kon zich dan wijden aan zijn geliefkoosde sport, namelijk vissen. Oscar was een kampioen in alles en ook in het vissen. Het was Oscar die, in de rare momenten dat we samen even uit het drukke despatcherleven konden ontsnappen en we aan de boorden van kanaal of Maas zaten, mij de liefde voor het vissen heeft bijgebracht.

Dank u wel Oscar voor alles wat je ooit voor het TrgC Para, de Training en voor ons hebt gedaan. En dat de vis mag bijten daarboven.

Après une période comme adjoint S3 Oscar part à la retraite en 1980. Il pouvait dès lors se consacrer à son sport favori : la pêche. Oscar fut un champion en tout et également à la pêche. Ce fut Oscar qui, dans les rares moments que nous pouvions échapper à la vie animée de despatcher et que nous nous trouvions sur le bord du canal ou de la Meuse, qui m'a fait découvrir l'amour pour la pêche.

Merci Oscar pour tout ce que tu as fait dans ta vie pour le CE Para, le Training et pour nous. Et en espérant que le poisson mords la-haut.

Col BEM e.r Mertens Walter

Wist u dat???

Koen V L na veertien dagen Benin aan de lokale pers liet weten dat hij al zijn vrouw en kinderen miste. Dat diezelfde pers dacht dat Harry een groot volume aan spieren had.

Dat de Koekoek een nieuwe gitaar heeft uitgevonden: de Stanson ipv Gibson

Luc Liegeois perfect Nederlands spreekt na de nodige Grand Marnier

Georges op zoek is naar de coördinaten van de Noordpool.

Pierre B gesponsord wordt door Vigil

Le saviez-vous???

On a pu lire dans la presse beninoise: après quatorze jours, la femme et les enfants de Koen VL lui manquaient. Dans cette même presse, on pouvait également lire: Harry VL a un gros volume musculaire.....

Notre Koekoek national a trouvé une nouvelle marque de guitare: Stanson au-lieu de Gibson.....

Luc Liegeois parle parfaitement le néerlandais après une bonne dose de Grand Marnier.....

Notre champion du monde est toujours à la recherche des coordonnées du Pôle Nord.....

Pierrot B est sponsorisé par Vigil.....

Héhéhéhé.....